



ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Anny Žákovej a členov JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Violy Takáčovej, v právnej veci žalobcu **Mgr. M. S.**, bytom B., zastúpeného Mgr. R. A. advokátom so sídlom v B., proti žalovanému **Ministerstvu obrany Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave**, Kutuzovova 8, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného** č. SEĽUZ-4-28/2005 z 11. mája 2005, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 193/2005-46 z 15. marca 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 193/2005-46 z 15. marca 2007 zmeňuje tak, že rozhodnutie žalovaného č. SEĽUZ-4-28/2005 z 11. mája 2005 **z r u š u j e** a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SEĽUZ-4-28/2005 z 11. mája 2005, ktorým zamietol jeho odvolanie a potvrdil rozhodnutie Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia v Bratislave č. 65301026994104/3-VÚSZ/DO2 z 8. februára 2005 o priznaní

odchodného žalobcovi vo výške 302.620,- Sk podľa § 123 ods.1 a 33 zák.č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák.č. 328/2002 Z.z.“).

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd nemal pochybnosti o tom, že žalobcovi skončil služobný pomer dňom 31. decembra 2004, a preto výpočet odchodného sa musí nutne riadiť právom platným k 31. decembru 2004. Pokiaľ žalobca žiadal do základu pre výpočet započítať i sumu 8.219,- Sk predstavujúcu náhradu za nevyčerpanú riadnu dovolenku za rok 2004 v rozsahu 6 dní, v zákone č. 328/2002 Z.z., ktorý je treba pre výpočet aplikovať, niet takého ustanovenia, ktoré by umožňovalo náhradu za nevyčerpanú riadnu dovolenku do vymeriavacieho základu započítať, keď z ustanovenia § 98 ods. 6 písm. b/ zákona č. 328/2002 Z.z. vyplýva záver, že u profesionálneho vojaka sa do vymeriavacieho základu nezahŕňa služobný príjem zodpovedajúci počtu dní nevyčerpanej dovolenky. Podľa názoru krajského súdu správnosť tohto postupu potvrdila neskôr i novela zákona vykonaná zákonom č. 732/2004 Z.z., ktorá s účinnosťou od 1. januára 2005 doplnila ustanovenie § 98 ods. 6 písm. b/ tak, že sa do vymeriavacieho základu u profesionálneho vojaka okrem iného nezahŕňa služobný príjem zodpovedajúci počtu dní nevyčerpanej riadnej dovolenky, a ktorá reagovala na nejasnosti v aplikačnej praxi. Krajský súd ďalej uviedol, že žalovaný postupoval správne aj ohľadne námietky započítania služby s poukazom na Osvedčenie č.j.: SP-9-1267/RH-91 z 1. augusta 1991 (podľa žaloby za obdobie 15 rokov, 8 mesiacov a 4 dni, a to za čas od 28. júla 1975 do 31. marca 1991), keď tejto nevyhovelo z dôvodu, že námietka nemá oporu v zákone, keď ust. § 21 zák.č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák.č. 87/1991 Zb.“) je na prípad žalobcu neaplikovateľné, keďže tento nebol žiakom vysokej, ale strednej vojenskej školy, a potom ani právne následky spojené s určením neplatnosti právneho úkonu, ktoré z tohto zákonného ustanovenia vyplývajú, na osobu žalobcu nie je možné aplikovať. Zároveň krajský súd zdôraznil, že prípad žalobcu nemožno subsumovať ani pod ust. § 24 ods.5 zák.č. 87/1991 Zb. vzťahujúce sa na školy vysoké.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, ktoré odôvodnil jeho vecnou nesprávnosťou, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí. Podľa neho z ustanovení § 98 ods. 3, ods. 6 zák.č. 328/2002 Z.z. a § 119 zák.č. 370/1997 Z.z. o vojenskej službe v znení neskorších predpisov (ďalej v texte len „zák.č. 370/1997 Z.z.“) je zrejmé, že náhrada za nevyčerpanú riadnu dovolenku, ktorá mu

bola priznaná v sume 8.219,- Sk, je služobným príjmom profesionálneho vojaka, a teda tvorí vymeriavací základ na určenie poistného na nemocenské a výsluhové zabezpečenie profesionálneho vojaka.

Žalobca uviedol, že je pravdou, že zákon č. 732/2004 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 328/2002 Z.z., doplnil ust. § 98 ods.6 písm. b/ tak, že do vymeriavacieho základu sa u profesionálneho vojaka nezahŕňa služobný príjem zodpovedajúci počtu dní nevyčerpanej riadnej dovolenky, avšak táto právna úprava nadobudla účinnosť až dňom 1. januára 2005, a preto nie je možné ju aplikovať na jeho prípad, čo nepochybne vyplýva aj z prechodných ustanovení účinných od 1. januára 2005, uvedených v ust. § 143c zák.č. 732/2004 Z.z. Podľa názoru žalobcu podľa právnej úpravy platnej do 31. decembra 2004 sa do vymeriavacieho základu pre určenie odchodného má zahrnúť aj služobný príjem zodpovedajúci počtu dní nevyčerpanej dovolenky. Nesúhlasil v tomto smere s argumentáciou krajského súdu.

Podľa názoru žalobcu je rozhodnutie krajského súdu v rozpore s právnou úpravou aj v tom, že bolo úplne ignorované splnenie hmotnoprávnej podmienky pre započítanie doby hodnotenej ako doba služby podľa predpisu o mimosúdnych rehabilitáciách do doby služobného pomeru, rozhodujúcej pre vznik nároku na odchodné. Zdôraznil, že horeoznačeným osvedčením vydaným Federálnym ministerstvom vnútra ČSFR nepochybne preukázal zákonným spôsobom ukončenie služobného pomeru vojaka z povolania dňom 27. júla 1975 z dôvodu uvedeného v § 21 ods. 1 zák.č. 87/1991 Zb. Preto žalovaný, ale už aj v prvom stupni Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia, boli povinní pri rozhodovaní o jeho nároku na odchodné prihliadnúť na túto skutočnosť a do doby služobného pomeru zahrnúť aj dobu hodnotenú ako doba služby v súlade s § 58 ods. 1 písm. e/ zák.č. 328/2002 Z.z. a § 24 ods. 1 zák.č. 87/1991 Zb., a to za čas od 28. júla 1975 do 31. marca 1991, t.j. v rozsahu 15 rokov 8 mesiacov a 4 dni. Trval na tom, že žalovaný a ani Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia nemajú právomoc preskúmať správnosť a zákonnosť vydaného osvedčenia, ani preskúmať okolnosti, resp. skutkový základ pre vydanie takéhoto osvedčenia. Osvedčenie vydané Federálnym ministerstvom vnútra podľa § 22 ods. 1 zák.č. 87/1991 Zb. dokonca ani nie je rozhodnutím správneho orgánu, ktorého zákonnosť je možné preskúmať. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu ČSFR sp.zn. Cf 5/92 z odôvodnenia ktorého vyplýva, že „v prípade takéhoto osvedčenia nejde o rozhodnutie správneho orgánu, a preto tu tiež nie je daný základný zákonný predpoklad na podanie žaloby proti rozhodnutiu správneho orgánu v zmysle § 247 O.s.p. V danom prípade teda nie sú

splnené podmienky, za ktorých by mohol Najvyšší súd ČSFR vo veci konať. Pretože tu nejde o nedostatok podmienok konania, ktorý by bolo možné odstrániť, Najvyšší súd ČSFR konanie zastavil, pričom nebolo možné vec postúpiť inému súdu ani inému príslušnému orgánu, pretože žiadny taký orgán nie je povolaný na to, aby v samostatnom súdnom alebo správnom konaní preskúmaval zákonnosť osvedčenia vydaného Federálnym ministerstvom vnútra podľa ust. zákona č. 451/1991 Zb“. Podľa názoru žalobcu je potrebné aplikovať tento právny názor Najvyššieho súdu ČSFR aj v jeho prípade. Taktiež poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. septembra 1993, č.k. 2 So 245/93, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že „len osvedčenie vydané podľa § 21 ods. 1 zák.č. 87/1991 Zb. alebo v prípade jeho nevydania kladný rozsudok súdu podľa § 22 ods. 3 zák.č. 87/1991 Zb. sú podkladom na úpravu dôchodku. Správny orgán sám si túto otázku posúdiť nemohol, taktiež ani súd, ktorý preskúmaval jeho rozhodnutie, pretože ide o hmotnoprávnu podmienku priznania požadovaného nároku“.

Podľa názoru žalobcu, ak mu bolo vydané osvedčenie podľa § 22 ods. 1 zák.č. 87/1991 Zb. o neplatnom skončení jeho služobného pomeru podľa § 21 cit. zákona, sa priamo zo zákona za dobu trvania služobného pomeru, rozhodujúcu pre vznik nároku na odchodné považuje aj doba hodnotená ako doba služby podľa predpisu o mimosúdnych rehabilitáciách, a to v zmysle § 58 ods. 1 písm. e/ zák.č. 328/2002 Z.z. v spojení s § 24 ods. 1 zák.č. 87/1991 Zb, t.j. v danom prípade doba od 28. júla 1975 do 31. marca 1991. Napriek tomu, že uvedené argumenty žalobca uviedol už v samotnej žalobe, krajský súd sa nimi nezaoberal, ani sa s nimi nijako nevysporiadal. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil, rozhodnutie žalovaného z 11. mája 2005 vrátane prvostupňového rozhodnutia vydaného Vojenským úradom sociálneho zabezpečenia z 8. februára 2005, zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby odvolací súd zaviazal žalovaného k náhrade trov prvostupňového aj odvolacieho súdneho konania. Z podkladov spisu vyplýva, že uvedené trovy právny zástupca žalobcu v zákonnej lehote nevyčíslil (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že § 143c ods. 1 zák.č. 732/2004 Z.z. sa vzťahuje len nemocenské zabezpečenie, nie na výsluhové zabezpečenie, pričom predmetom súdneho sporu je nesprávna výška odchodného, ktoré predstavuje dávku výsluhového zabezpečenia. Pretože služobný pomer žalobcu skončil dňom 31. decembra 2004, nárok na odchodné mu vznikol nasledujúci deň, t.j. dňa 1. januára 2005. Z uvedeného

dôvodu sa na neho vzťahoval zákon č. 328/2002 Z.z. v znení účinnom od 1. januára 2005, t.j. po novelizácii vykonanej zákonom č. 732/2004 Z.z. Žalovaný zdôraznil, že ani z obsahu ustanovenia 98 ods. 3 a ods. 6 písm. b/ zákona č. 328/2002 Z.z., či už v znení platnom do 31. decembra 2004 alebo v znení platnom od 1. januára 2005 nevyplýva, že by sa do vymeriavacieho základu na výpočet odchodného mal započítavať aj služobný príjem za nevyčerpanú riadnu dovolenku, a hlavne nie, ak patril a aj bol vyplatený až v roku nasledujúcom po rozhodujúcom kalendárnom roku. Zdôraznil, že nárok na dovolenku žalobcovi síce patril za rok 2004, ale v zmysle ustanovenia § 119 zák.č. 370/1997 Z.z. nárok na služobný príjem za nevyčerpanú dovolenku vznikol až po skončení služobného pomeru, teda až 1. januára 2005. Služobný príjem za nevyčerpanú riadnu dovolenku, na ktorú vznikol nárok v roku 2005, nemožno započítať do započítateľného zárobku patriaceho za rok 2004. Žalovaný ďalej uviedol, že medzi účastníkmi je nesporné, že žalobca nebol so žalovaným, ale ani so žiadnym iným právnym subjektom v pracovnom vzťahu. V rozhodnom období bol žiakom Vojenskej strednej školy Pohraničnej stráže v H., pričom ide o školu patriacu do rezortu Ministerstva vnútra, nie Ministerstva obrany. Obsah predmetného osvedčenia je teda evidentne v rozpore s objektívnym skutkovým stavom, pretože žalobca nemohol byť prepustený z pracovného vzťahu, ak v žiadnom pracovnom vzťahu nebol. Preto s týmto osvedčením nemôžu byť spájané tie právne následky, ktoré z právnej úpravy inak vyplývajú. Ustanovenia § 21, §22 a § 24 zákona č. 87/1991 Zb. sa vzťahujú výlučne len na pracovný vzťah, nie na žiakov, ustanovenie § 30 sa vzťahuje len na služobný pomer vojakov z povolania, nie na žiakov škôl, všetky uvedené ustanovenia sa vzťahujú na neplatné skončenia pracovného vzťahu, nie štúdia. Z uvedených dôvodov predmetné osvedčenie bez toho, aby bolo formálne zrušené, je na účely § 58 zák.č. 328/2002 Z.z. objektívne nepoužiteľné a ani prípadná úspešná študijná rehabilitácia žalobcu podľa § 18 ods. 3 zák.č. 87/1991 Zb. by nemohla mať žiadne právne následky na vznik a výšku dávok výsluhového zabezpečenia podľa zák.č. 328/2002 Z.z. Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) preskúmal napadnutý rozsudok v medziach žaloby a v rozsahu odvolania žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade § 250ja ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Úlohou prvostupňového súdu v predmetnej veci bolo preskúmať zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorým bolo žalobcovi priznané odchodné podľa zák.č. 328/2002 Z.z. vo výške 302.620,- Sk.

Z podkladov spisu je zrejmé, že žalobca tak v žalobe, ako aj v rámci odvolania namietal nezákonnosť rozhodnutia žalovaného, ktorú videl v tom, že:

- do vymeriavacieho základu pre určenie odchodného mal byť zahrnutý aj služobný príjem zodpovedajúci počtu dní nevyčerpanej riadnej dovolenky v sume 8.219,- Sk, a to s poukazom na nutnosť aplikácie zákona č. 328/2002 Z.z. účinného do 31. decembra 2004,

- do doby trvania služobného pomeru, rozhodujúcej pre vznik nároku na odchodné a jeho výšku, mala byť v súlade s § 58 ods. 1 písm. e/ zák.č. 328/2002 Z.z. započítaná aj doba v rozsahu 15 rokov, 8 mesiacov a 4 dni, ako doba služby podľa predpisu o mimosúdnych rehabilitáciách, a to na základe osvedčenia vydaného podľa § 22 ods. 1 zák.č. 87/1991 Zb. o neplatnom skončení služobného pomeru žalobcu podľa § 21 ods. 1 cit. zákona.

Odvolací súd ohľadne prvej námietky žalobcu konštatuje, že sa stotožnil s názorom žalobcu o nutnosti aplikácie zákona č. 328/2002 Z.z., ktorý bol účinný do 31. decembra 2004. Z podkladov administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu totiž nesporne vyplýva, že žalobca bol podľa výpisu z rozkazu vedúceho služobného úradu Ministerstva obrany Slovenskej republiky (v personálnych veciach) č. 146 z 15. októbra 2004 podľa § 21 ods.1 písm. d/ zák.č. 370/1997 Z.z. 30. decembra 2004 odvolaný z funkcie a podľa § 32 ods. 1 písm. c/ cit. zákona prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka, ktorého služobný pomer končil 31. decembra 2004. Na základe uvedeného možno konštatovať, že pri výpočte odchodného žalobcu bolo potrebné postupovať podľa zákona č. 328/2002 Z.z. Odvolací súd však nesúhlasil s názorom žalobcu v tom, že do jeho vymeriavacieho základu pre určenie odchodného mal byť zahrnutý aj služobný príjem zodpovedajúci počtu dní nevyčerpanej riadnej dovolenky. V tomto smere poukazuje na nasledovné.

Podľa § 119 zákona č. 370/1997 Z. z. profesionálnemu vojakovi patrí za nevyčerpanú riadnu dovolenku alebo za jej pomernú časť služobný príjem zodpovedajúci počtu dní nevyčerpanej riadnej dovolenky, ak riadnu dovolenku alebo jej pomernú časť nemohol

vyčerpať ani do konca nasledujúceho kalendárneho roku z dôvodu neudelenia riadnej dovolenky alebo z dôvodov uvedených v § 34 ods. 1 písm. a/ až d/.

Podľa § 60 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z.z. základ na výpočet výsluhového príspevku, odchodného, úmrtného, výsluhového dôchodku a invalidného výsluhového dôchodku policajta sa zistí z priemerného služobného platu podľa odseku 3 a u profesionálneho vojaka z priemerného služobného príjmu podľa odseku 5 v príjmovom najlepšom ukončenom kalendárnom roku v období posledných desiatich ukončených kalendárnych rokov pred dňom skončenia služobného pomeru, ak ďalej nie je ustanovené inak.

Podľa § 60 ods. 5 písm. a/ cit. Zákona, priemerný služobný príjem profesionálneho vojaka, ktorý je odmeňovaný podľa osobitného predpisu, je priemer súhrnu mesačných služobných príjmov a osobitných príplatkov, ktoré patrili profesionálnemu vojakovi za príslušný kalendárny rok, a je rovnaký ako vymeriavací základ na určenie poistného na nemocenské zabezpečenie a výsluhové zabezpečenie (§ 98).

Podľa § 98 ods. 3 písm. a/ až c/ citovaného zákona vymeriavací základ na určenie poistného na nemocenské zabezpečenie a výsluhové zabezpečenie profesionálneho vojaka odmeňovaného podľa osobitného predpisu tvorí služobný príjem, osobitné príplatky a doplatok k služobnému príjmu, ktorý patrí profesionálnemu vojakovi v rozhodujúcom období a ktorý je predmetom dane z príjmu fyzických osôb s výnimkou príjmov oslobodených od tejto dane.

Podľa § 3 ods. 2 písm. a/ až t/ zákona č. 380/1997 Z.z. služobný príjem (profesionálneho vojaka) tvorí funkčný plat, hodnostný príplatok, prídavok za výsluhu rokov, príplatok za riadenie, príplatok za zastupovanie, príplatok za výkon zamestnania v noci, príplatok za výkon zamestnania v sobotu a v nedeľu, príplatok za výkon zamestnania vo sviatok, príplatok za výcvik v poľných podmienkach, príplatok za výkon dozornej, strážnej a poriadkovej služby, príplatok za bojovú pohotovosť, príplatok za spravodajskú činnosť, príplatok leteckému personálu, príplatok výsadkárom, osobný príplatok, príplatok príslušníkom Vojenskej polície, príplatok za výkon kontrolnej činnosti, príplatok príslušníkom útvaru rýchleho nasadenia, príplatok za zdravotnícku starostlivosť.

Odvolací súd zhodne s právnym názorom krajského súdu zistil, že nárok na vyplatenie služobného príjmu za nevyčerpanú riadnu dovolenku vznikol žalobcovi až potom, ako uplynul kalendárny rok, v ktorom riadna dovolenka nebola vyčerpaná, a nemohla byť vyčerpaná ani v nasledujúcom roku, vzhľadom na to, že služobný pomer skončil dňom 31. decembra 2004, teda po uplynutí roku 2004, a preto sa tento príjem nemohol započítať do základu pre výpočet dávok výsluhového dôchodku.

Naviac z vyššie uvedených ustanovení zákona vyplýva, že služobný príjem za nevyčerpanú riadnu dovolenku sa nemohol započítať do základu pre určenie dávok výsluhového zabezpečenia z dôvodu, že zákon presne vymedzoval, čo tvorí služobný príjem, ale aj z dôvodu, že služobný príjem za nevyčerpanú riadnu dovolenku sa nezapočítaval a ani nemohol započítať do vymeriavacieho základu na určenie poistného na nemocenské zabezpečenie a výsluhové zabezpečenie v rozhodnom období.

Pokiaľ žalobca v odvolaní tvrdil, že náhrada za nevyčerpanú riadnu dovolenku sa započítava do vymeriavacieho základu na vymeranie poistného na výsluhové zabezpečenie, odvolací súd poukazuje na to, že uvedené tvrdenie nemá oporu v zákone ani v predložennom administratívnom spise, lebo zo záznamu o plate žalobcu za rok 2004 vyplýva, že náhrada za nevyčerpanú dovolenku vo výške 8.219,- Sk nebola žalobcovi vyplatená a zahrnutá do vymeriavacieho základu v roku 2004, ale mu bola vyplatená v plnej výške až v roku 2005. Z poukazom na uvedené skutočnosti ani nemohla byť započítaná do vymeriavacieho základu pre výsluhové zabezpečenie v roku 2004.

Podľa § 58 ods. 1 písm. e/ zák.č. 328/2002 Z.z. dobou trvania služobného pomeru rozhodujúcou na vznik nároku na výsluhový dôchodok, odchodné, úmrtné, výsluhový dôchodok a invalidný výsluhový dôchodok a pre výšku týchto dávok je doba hodnotená ako doba služby podľa predpisu o súdnych rehabilitáciách a podľa predpisu o mimosúdnych rehabilitáciách.

Z podkladov spisu je zrejmé, že žalobca predložil pre účely výpočtu odchodného listinný dôkaz - Osvedčenie vydané Federálnym ministerstvom vnútra ČSFR pod Č.j.: SP-9-1267/RH-91 dňa 1. augusta 1991 podľa § 22 ods. 1 zák.č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách. Z obsahu tohto osvedčenia vyplýva, že žalobca ukončil služobný pomer vojaka z povolania dňom 27. júla 1975 z dôvodu uvedeného v § 21 ods. 1 zák.č. 87/1991 Zb.

Uvedené osvedčenie bolo vydané za účelom prejednávania nárokov z dôchodkového zabezpečenia podľa uvedeného zákona.

Žalobca tak, ako v priebehu celého konania (administratívneho a súdneho), tak aj v rámci odvolania sa domáhal, aby pri rozhodovaní o jeho nároku na odchodné správne orgány prihliadli na skutočnosť, že nepochybne preukázal zákonným spôsobom ukončenie služobného pomeru vojaka z povolania dňom 27. júla 1975. Z uvedeného dôvodu žiadal, aby do doby služobného pomeru bola zahrnutá aj doba hodnotená ako doba služby v súlade s § 58 ods. 1 písm. e/ zák.č. 328/2002 Z.z., a to za čas od 28. júla 1975 do 31. marca 1991, t.j. v rozsahu 15 rokov 8 mesiacov a 4 dni.

Čo sa týka tejto námietky žalobcu, odvolací súd konštatuje, že žalovaný správny orgán v tomto smere rozhodol predčasne, bez zadováženia dostatočných skutkových zistení. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že horeuvedené osvedčenie predložené žalobcom pre účely rozhodnutia o odchodnom „je objektívne nepoužiteľné“ toto jeho tvrdenie na základe podkladov ním predloženého administratívneho spisu nie je možné overiť. Osvedčenie nepochybne predstavuje listinný dôkaz, ako jeden z podkladov pre rozhodnutie o nároku o žalobcu. Ak žalovaný namieta jeho hodnovernosť, je povinný za účelom „preukázania opaku“ tieto svoje tvrdenia preukázať, t.j. podložiť ich hodnovernými dôkazmi. Žalovaný však spochybnil použiteľnosť osvedčenia bez zadováženia dostatočných podkladov pre tento záver. Z podkladov spisu nie je zrejmé, na akej vojenskej škole žalobca študoval, nie sú v tomto smere, ako aj ohľadne ukončenia štúdia zadovážené žiadne podklady. Žalovaný správny orgán tiež opomenul vyhodnotiť pri rozhodovaní skutočnosť, že osvedčenie bolo údajne vydané ku dňu skončenia základnej vojenskej služby žalobcu, resp. s touto skutočnosťou sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal. Za tohto stavu vo veci nemožno teda objektívne zistiť, či na strane žalovaného bola možnosť spochybnit' a vyvrátiť obsah osvedčenia.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval odvolanie za opodstatnené. Preto napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil, rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. c/, d/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 250ja ods. 3 O.s.p.).

V ďalšom konaní bude povinnosťou žalovaného postupovať v naznačenom smere a len po zadovážení dostatočných podkladov a ich zhodnotení vo veci opätovne rozhodnúť.

Ak súd zruší rozhodnutie správneho orgánu, je správny orgán pri novom prejednaní viazaný právnym názorom súdu (§ 250r O.s.p).

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal, pretože advokát navrhovateľa uplatnenú náhradu trov konania nevyčíslil (§ 151 ods. 1,2 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. decembra 2008

Anna Žáková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová